

Hai hui

Adina Speranta

În liniștea perfect absurdă
a emisferei unde sunt,
cuprins de febră în cuvânt
am pus catrenele să râdă.

O auroră dizolvată
trei puncte lasă de culoare
finalului absurd din care
plonjau abstract iubiri de vată.

Pe-un raft, extenuată, plânge
într-un corset de balerină
o prună-n bol de tescovină
hrănind himere în meninge.

Deodată, o cerboaică blondă
se detașează din decor
și pocnind scurt dintr-un picior
cornițe false vrea să vândă.

De pe-o banchiză eșuată,
abia mai respirând povești,
un pește-ți cere să te-oprești
să-ți spună-o vorba deșucheată.

Lupul, expert în erezie,
insultă grav cu glas de miel
tot universul paralel
urlând prelung în poezie.

Un licăr de speranță veche
valsează-n miezul putrezit
al unui măr ce-a limpezit
cine conduce în pereche.

Văzând atâta indecență,
mă plimb ca larva pe uscat
și mai înghit un predicat
s-ajung ușor pân' la urgență.

Punând catrenele să râdă,
de-atât amar ce am gustat
iau arma și când merg în pat,

să-mpușc un vis, să-l văd cum zburdă!

Adina V.

11-09.2018